

Visszahív az alkony

Mint koraórszi napon a nyarat
sirató, ioszló bikanyálak,
úgy integetnek az emlékek is
ringó ágain a fáknak.

S felsírnak néha — ha felétek járok, —
feszes húrjain a szélnek,
mert vágyaim a piroskendős
tanya szemében még élnek.

Forró nyárban, egy barackfa-sor mentén
hagytam ott minden vágyamat,
mikor alattuk a hűvös alkony
szomjas testünkre rászakadt.

Utána üres lélekkel kószáltam
a Járás fájdalmas csöndjében,
s rázmokogtak a kuszált nyárfák
a könnyező éj ölében.

Minden azt súgta ez éjjel: menj vissza,
így nélküle úgy sem tudsz élni...
De én csak mentem örültén,
új vágyakat keresgélni.

... Most, ha a rétparton járok, mindig
homlokomba szúr a fájdalom.
S újra csak ott keresem, lázas
fáradtsággal, a holnapom.

Oda üz minden: az éjjel s a nappal;
arra járnak velem az álmok,
hogy otthagyjak a vágyaimért
cserébe egy marék virágot.